

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce **M. M. Š.**, bytem , proti žalovanému **Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2012, č. j. 446/2011-OT-OSV/7,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 26. 6. 2012 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva spravedlnosti ze dne 13. 4. 2012, č. j. 446/2011-OT-OSV/7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a podle okolností případně i zrušení rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. Spr 2618/2009 ze dne 15. 8. 2011. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí Městského soudu v Praze. Tímto rozhodnutím byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 11. 9. 2009 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“).

V rozsáhlém žalobním návrhu a replice napadá žalobce rozhodnutí z mnoha skutkových a právních důvodů, které soud pro přehlednost tohoto rozsudku stručněji shrnuje následujícím způsobem.

Žalobce úvodem žaloby obsáhle a podrobně rekapituluje průběh předcházejícího správního řízení před Městským soudem v Praze jako správním orgánem a před žalovaným jako orgánem odvolacím. Uvádí, že dne 11. 9. 2009 podal u Městského soudu v Praze žádost

o poskytnutí informací podle § 13 odst. 1 informačního zákona, přičemž konkrétně požadoval zaslání kopií pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 č. j. 15 T 33/2008-95 ze dne 12. 1. 2009 a pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 6 To 97/2009 ze dne 31. 3. 2009 vydaných v trestní věci odsouzeného Mgr. O. K., soudního exekutora Exekutorského úřadu Praha 3. Dále požádal o sdělení, kdy uvedená rozhodnutí nabyla právní moci. S vyřízením žádosti dopisem Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2009 nebyl spokojen, neboť přílohou dopisu byly pouze anonymizované texty (nikoliv kopie) požadovaných rozhodnutí. Konkrétně nebylo uvedeno jméno ani příjmení obžalovaného, jeho datum narození ani bydliště. Tyto údaje chyběly i v případě poškozené. Jméno a příjmení nebylo dále uvedeno ani u svědků. Městský soud v Praze tedy žádosti žalobce plně nevyhověl, avšak o tomto nevydal žádné negativní rozhodnutí, nýbrž v dopise ze dne 23. 9. 2009 konstatoval, že žádosti bylo vyhověno v plném rozsahu.

Shora uvedený postup Městského soudu v Praze napadl žalobce stížností podle § 16a informačního zákona, které Ministerstvo spravedlnosti jako nadřízený orgán vyhovělo a svým rozhodnutím ze dne 18. 11. 2009 Městskému soudu v Praze uložilo, aby žádost žalobce do 15 dnů vyřídil. Městský soud v Praze poté vydal dne 18. 11. 2009 rozhodnutí pod Spr 2618/2009, jehož obsahem bylo částečné odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informací. Odmítnuto bylo sdělení osobních údajů a informací o soukromí osob, obžalovaného, poškozené a svědka. Dále bylo uvedeno, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 byl zaslán bez kulatého razítka se státním znakem, neboť Městský soud v Praze nedisponuje rozsudkem opatřeným tímto razítkem. K rozhodnutí ze dne 18. 11. 2009 však požadovaná rozhodnutí přiložena nebyla. Žalobce proto podal odvolání, v němž vyjádřil nesouhlas s nadbytečným rozsahem anonymizace. Dále žalobce vznesl námitku podjatosti vůči místopředsedovi Městského soudu v Praze JUDr. Bohuslavu Horkému, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal. Ministerstvo spravedlnosti odvolání žalobce nevyhovělo a svým rozhodnutím ze dne 5. 3. 2010, č. j. 47/2010-OT-OSV-ODV/2 potvrdilo napadené rozhodnutí. Žalobce rovněž poukazuje na opakované vady při doručování. Proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 5. 3. 2010 podal žalobce žalobu ke správnímu soudu. Krajský soud v Praze (poté, co mu byla věc přikázána Nejvyšším správním soudem) žalobě vyhověl a svým rozsudkem ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 - 112, napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009 zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu postupu.

Městský soud v Praze po zrušení svého původního rozhodnutí znovu rozhodl o žádosti žalobce, a to rozhodnutím ze dne 15. 8. 2011, č. j. Spr 2618/2009, jímž odmítl sdělit žalobci některé informace týkající se osobních údajů a soukromých informací ohledně obžalovaného, svědka a poškozené. Toto nové rozhodnutí žalobce opět dne 19. 9. 2011 napadl odvoláním, kterým Městskému soudu v Praze vytýkal nesrozumitelnost a neurčitost výroku rozhodnutí, přílišnou anonymizaci údajů a dále skutečnost, že rozhodnutí Městského soudu v Praze vydal místopředseda JUDr. Bohuslav Horký, který je však osobou podjatou, což žalobce namítl již ve svém odvolání ze dne 19. 1. 2009 proti již zrušenému rozhodnutí.

Ministerstvo spravedlnosti rozhodnutím ze dne 13. 4. 2012, č. j. 446/2011-OT-OSV/7, odvolání zamítlo. Toto rozhodnutí žalobce napadl nyní projednávanou žalobou. Žalobce poukázal na velkou časovou prodlevu při vyřízení odvolání, přičemž v mezidobí se musel bránit u správního soudu návrhem proti nečinnosti.

Po shora nastíněné rekapitulaci průběhu správního řízení přešel žalobce k vlastnímu odůvodnění žaloby, kdy jednotlivé námitky soud shrnuje do dále uvedeného výčtu s tím, že většina z námitek žalobce navazuje, případně doplňuje, již shora uvedené námitky vznášené žalobcem v řízení před správními orgány.

Námitky žalobce

Žalobce žalovanému a také Městskému soudu v Praze vytýká, že v případě vydávání svých rozhodnutí nerespektují § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), když zákonem předepsaný údaj „vypraveno dne“ není uveden na rozhodnutí ani na poštovní zásilce. V této souvislosti žalobce dále uvedl, že např. napadené rozhodnutí je datováno dne 13. 4. 2012, avšak k doručení bylo předáno České poště, s. p., dne 16. 4. 2012. Žalobce připustil, že toto pochybení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, výmluvně však vypovídá o postupu správního orgánu.

Žalobce dále uplatnil námitku podjatosti úřední osoby JUDr. Bohuslava Horkého, jenž rozhodoval o jeho žádosti. V dalším textu správní žaloby žalobce obsáhle odůvodňuje podjatost zmíněné osoby, kdy tyto důvody podjatosti mají svůj původ v roce 1991. Žalobce uvádí, že v této době byl trestně stíhán pro trestný čin útok na veřejného činitele, kdy poškozeným byl právě JUDr. Bohuslav Horký, tehdy působící jako předseda senátu u Obvodního soudu pro Prahu 2. Stíhané jednání spočívalo ve stížnosti žalobce na arogantní a urážlivé chování soudce k stranám řízení. Trestní řízení bylo nakonec zrušeno a věc byla odložena. K podpoře argumentu ohledně podjatosti JUDr. Bohuslava Horkého žalobce dále uvedl, že o podjatosti této osoby vůči žalobci bylo již v minulosti kladně rozhodnuto, a to v řízení sp. zn. 6 T 91/95. Správní řízení je tak zatíženo vadou, neboť jménem Městského soudu v Praze jednala vyloučená osoba ve smyslu § 14 a násl. správního řádu, čímž došlo rovněž k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný vznesenou námitku podjatosti shledal jako opožděnou, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť tuto námitku mohl vznést nejdříve v odvolání proti prvnímu rozhodnutí o odmítnutí žádosti, což také učinil. Chybný postup správního orgánu dále shledává v tom, že správní orgán o vznesené námitce nerozhodl samostatným usnesením, v důsledku čehož se žalobce nemohl bránit oprávněným prostředkem.

Žalobce dále Městskému soudu v Praze vytýká formulaci výroku svého rozhodnutí ze dne 15. 8. 2011, č. j. Spr 2618/2009, neboť tento je vágní, zmatečný a obsahuje nesrozumitelné a nadbytečné údaje, neboť v rozporu s výrokem napadeného rozhodnutí byly ve skutečnosti v zaslaných rozhodnutích znečitelněny pouze osobní údaje uvedené jejich výčtem ve výroku rozhodnutí za slovem „zejména“. Podle žalobce tak není srozumitelné, ohledně jakých dalších informací se jeho žádost odmítá, když ve skutečnosti tomu tak není. Pokud jde o určitost a srozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí, není v něm podle žalobce místo pro neurčité pojmy jako „zejména“, „další údaje“ a „například“. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tuto námitku relativizuje a výrok považuje za zcela určitý.

Žalobce dále nesouhlasil s provedenou anonymizací zaslaných rozhodnutí v případě příjmení poškozené a svědků, neboť samo jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 98/2008 - 148 ze dne 29. 7. 2009 a stanoviska Úřadu pro ochranu osobních údajů č. j. 938/01/OLP ze dne

28. 11. 2001. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že poškozená a svědci jsou osoby zúčastněné na veřejném trestním řízení a jejich jména tak mohl v jednacím síni slyšet každý. Jméno a příjmení poškozené a svědků nejsou v dané věci osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., jimiž by bylo možné tyto fyzické osoby identifikovat, a to ani za pomoci dalších údajů obsažených v kopiích požadovaných soudních rozhodnutí. K podpoře uvedených argumentů žalobce odkázal na mnoho rozhodnutí Krajského soudu v Praze. Městský soud v Praze tak provedenou anonymizací nezákonným způsobem omezil žalobcovo právo na informace. Žalovaný však provedenou anonymizaci shledal v pořádku a v odůvodnění napadeného rozhodnutí v této souvislosti konstatuje, že znečitelnění jména a příjmení svědků je odůvodněno tím, že o jejich právech a povinnostech se v řízení nejednalo. Poškozenou anonymizace chrání před sekundární viktimizací s tím, že v jejím případě by uvedení jména a příjmení mohlo vést ke snadné identifikaci.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný v rámci vyjádření k žalobě zejména odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se vypořádal se všemi námitkami vznesenými žalobcem. S námitkou žalobce co do absence údaje „vypraveno dne“ na rozhodnutí Městského soudu v Praze i na napadeném rozhodnutí žalovaný souhlasí, nicméně dodává, že uvedené pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí.

V případě námítky podjatosti JUDr. Horkého žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že tuto otázku již posuzoval i Krajský soud v Praze, kdy v odůvodnění rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 - 112, došel k závěru o nedůvodnosti této námítky, přičemž v následující fázi správního řízení (po zrušení původního správního rozhodnutí citovaným rozsudkem Krajského soudu v Praze) žalobce námitku podjatosti nijak nerozšířil.

Námítky ohledně neurčitosti a nesrozumitelnosti výroku formulovaného Městským soudem v Praze žalovaný hodnotí jako vzájemně rozporné, neboť sám žalobce byl schopen jednoznačně identifikovat, které údaje byly v zaslaných rozhodnutích anonymizovány a které nikoliv. Žalovaný dále zdůraznil, že výrok rozhodnutí Městského soudu v Praze obsahuje výčet všech znečitelněných údajů, čímž vyhověl požadavku vyjádřenému Krajským soudem v Praze v shora citovaném rozhodnutí.

Pokud jde o žalobcovy námitky proti částečné anonymizaci zaslaných rozhodnutí provedené Městským soudem v Praze, tak v této souvislosti žalovaný konstatoval, že v dané věci v případě svědků a poškozené spatřuje důvody anonymizace jejich jmen a příjmení a souhlasí tak s postupem Městského soudu v Praze. Argumenty pro tento závěr jsou obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Zjištění ze správních spisů

Soud ze správních spisů Městského soudu v Praze a žalovaného zjistil, že žalobce dne 11. 9. 2009 požádal na základě zákona o svobodném přístupu k informacím u Městského soudu v Praze o zaslání kopie pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3, č. j. 15 T 33/2008 – 95, ze dne 12. 1. 2009, a pravomocného rozhodnutí Městského soudu v Praze, sp. zn. 6 To 97/2009, ze dne 31. 3. 2009, v trestní věci soudního exekutora M. O. K., včetně poskytnutí informace o tom, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Přípisem JUDr. Bohuslava

Horkého bylo žalobci sděleno, že se jeho žádosti plně vyhovuje a v příloze se zasílají požadovaná rozhodnutí.

Dne 29. 9. 2009 podal žalobce k žalovanému stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, v níž brojlil proti formě doručení písemností (ačkoliv se na obálce vyskytují nápisy „doporučeně, do vlastních rukou, neukládat“, byla vhozena do schránky) a proti anonymizaci poskytnutých rozhodnutí. Námitku podjatosti žalobce nevznnesl.

Stížnosti žalovaný vyhověl rozhodnutím, č. j. 344/2009 – OT – OSV – ST/2 ze dne 22. 10. 2009, v němž se s otázkou doručování nevypořádal a ve věci anonymizace odkázal Městský soud v Praze mj. na text Instrukce a na nutnost vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Toto rozhodnutí doručil do vlastních rukou žalobce.

Městský soud v Praze následně vydal dne 18. 11. 2009, sp. zn. Spr 2618/2009 rozhodnutí, jehož originál ve spise obsahuje razítko s doložkou „Vypraveno 19. 11. 2009“, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce, pokud jde o „poskytnutí informace o osobních údajích a soukromí obžalovaného M. O. K., poškozené a svědka V. P.“ a také pokud jde o požadavek zaslání prvostupňového rozsudku s otiskem kulatého razítka, neboť Městský soud v Praze kopií s razítkem nedisponuje. Ve výroku bylo též sděleno, že rozsudky nabyly právní moci dnem 31. 3. 2009 a že v příloze rozhodnutí se žalobci zasílají.

Dne 19. 1. 2010 podal žalobce proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009 odvolání, v němž poprvé uplatnil námitku podjatosti proti JUDr. Bohuslavu Horkému. Podstatou námitky bylo, že v roce 1991 podal žalobce proti JUDr. Horkému stížnost na urážlivé chování, na základě níž měl být následně žalobce perzekuován (později zrušeným) obviněním pro trestný čin útoku na veřejného činitele. Žalobce v odvolání též upozorňoval na v rozhodnutí chybějící doložku o datu vypravení a namítal, že mu kopie rozhodnutí nebyly doručeny řádně. Brojlil také proti tomu, že výrok rozhodnutí Městského soudu v Praze je neurčitý, neboť neuvádí, jaké druhy údajů odmítá poskytnout. Žalobce též upozornil na skutečnost, že informační zákon nedává povinnému subjektu kompetenci k vydání kladného rozhodnutí ve věci, což Městský soud v Praze nerespektoval, když přímo ve výroku konstatuje, že požadovaná rozhodnutí se žalobci zasílají. Konečně pak rozsáhle argumentoval proti provedené anonymizaci poskytnutých rozhodnutí.

Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2010, č. j. 47/2010-OT-OSV-ODV/2, potvrdil žalovaný rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009 a odvolání zamítl, aniž se zabýval námitkou chybějící doložky o datu vypravení rozhodnutí Městského soudu v Praze. Námitku podjatosti žalovaný neuznal, neboť lze stěží předpokládat, že by JUDr. Horký při vyřizování žádosti o informace k trestní věci, jež se jej nijak nedotýká, mohl mít subjektivní zájem na výsledku řízení o žádosti. Navíc z Instrukce a příslušného pověření plyne, že informaci má podávat právě místopředseda Městského soudu v Praze pro věci trestní. Na námitky týkající se výroku rozhodnutí Městského soudu v Praze reagoval tím, že podle názoru odvolacího orgánu je výrok napadeného rozhodnutí formulován dostatečně určitě. Posléze se pak žalovaný zabývá otázkou provedené anonymizace a dospívá k závěru, že šlo o opatření nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých. Judikturními závěry Krajského soudu v Praze, které žalobce doložil kopiemi několika rozsudků vyznívajících v jeho prospěch, se žalovaný odmítl řídit s tím, že sice se v obecné rovině skutečně dotýkají skutkově podobných věcí, nicméně v podrobnostech natolik odlišných, že právní názor v rozsudcích vyjádřený nelze aplikovat na posuzovaný případ. V tom, aby k nim přihlížel, mu také brání zásada legality

vyjádřená v § 2 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí ze dne 5. 3. 2010, č. j. 47/2010-OT-OSV-ODV/2, ani doručenky neobsahují doložku o datu vypravení.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 – 112, tak, že citované rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2010 spolu s předcházejícím rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. Spr 2618/2009, se ruší a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, přičemž dle výroku rozsudku byla důvodem zrušení citovaných rozhodnutí jejich nepřezkoumatelnost.

Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 – 112, žalovanému vytýkal níže uvedená pochybení:

Hlavní pochybení, jež vedlo ke zrušení původního rozhodnutí žalovaného, spočívalo v nedostatečném vypořádání se s žalobcem vznesenou námitkou stran nesrozumitelnosti a částečné nicotnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009, kdy tuto námitku soud shledal jako zásadní. V případě důvodnosti této námítky by tato námitka implikovala nesprávnost rozhodnutí Městského soudu v Praze. Správní orgán žalobcovu námitku pouze konstatoval, avšak nijak se nezabýval skutkovými a právními důvody, proč námitce nevyhověl. Tato chybějící argumentace správního orgánu založila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Další zrušovací důvod shledal Krajský soud v Praze i ve způsobu odůvodnění námítky žalobce ohledně neurčitosti výroku rozhodnutí Městského soudu v Praze. Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí o částečném odmítnutí sdělení informace odmítl „poskytnutí informací o osobních údajích a informací o soukromí fyzických osob, obžalovaného M. O. K., poškozené a svědka V. P.“, aniž by konkrétně uvedl, o jaké údaje jde (např. datum narození, bydliště, příjmení). Odvolací správní orgán se ve svém rozhodnutí omezil na vágní konstatování toto, že podle jeho názoru je tento výrok formulován dostatečně určitě, avšak opět neuvedl, proč tento názor zastává. Správní orgán tedy vůbec neodůvodnil, proč žalobci i komukoliv jinému muselo být z výroku zřejmé, jaký druh údajů neposkytuje. Jako vodítko pro další správní řízení po zrušení rozhodnutí Krajský soud v Praze podrobně vyložil svůj náhled na problematiku pojmu „osobní údaj“ s tím, že pokud správní orgán vydává rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace, tak by z takového rozhodnutí měla být seznatelná povaha neposkytnutých údajů.

Krajský soud v Praze ve svém rozsudku přezkoumal i námitku žalobce co do vadného postupu správního orgánu při doručování a námitku žalobce týkající se podjatosti JUDr. Horkého, který jménem správního orgánu prvního stupně vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací. Tyto dvě námitky však správní soud shledal nedůvodné s tím, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru ob stojí.

Krajský soud v Praze se v odůvodnění rozsudku věnoval i samotné podstatě věci, tj. oprávněnosti provedené anonymizace a jejího rozsahu. V této souvislosti poskytl podrobný obecný výklad problematiky práva na informace v ústavní rovině, zejména s odkazem na Listinu základních práv a svobod a Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž připomněl svoji konstantní judikaturu v této oblasti. Při aplikaci argumentů uvedených v obecném výkladu Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že v posuzovaném případě má žalobce právo na poskytnutí textu požadovaných rozsudků s tím, že v daném

případě měly být žalobci poskytnuty jím výslovně požadované fotokopie rozhodnutí, nikoliv pouze přepis textu. Pokud jde o anonymizaci a její rozsah, konstatoval, že jméno a příjmení soudního exekutora M. O. K. anonymizováno být nemělo, neboť jde o osobu veřejně činnou. Požadavek žalobce na uvedení plného jména a příjmení svědků a poškozené, bude záležet na konkrétnosti skutkového popisu v požadovaných rozsudcích, zda již podle jména a příjmení bude hrozit jejich snadná identifikace, kdy v takovém případě by byla anonymizace oprávněná.

Krajský soud v Praze závěrem odůvodnění svého rozsudku uložil žalovanému, aby se v eventuálním rozhodnutí vypořádal s opomenutými argumenty žalobce ve světle závazných názorů Krajského soudu v Praze vtělených do odůvodnění zrušujícího rozhodnutí.

Věc se tak vrátila do správního řízení Městskému soudu v Praze jako správnímu orgánu prvního stupně, který dne 15. 8. 2011 vydal rozhodnutí pod sp. zn. Spr 2618/2009. Tímto rozhodnutím správní orgán odmítl žádost žalobce, (následuje citace rozhodné části výroku rozhodnutí), *pokud jde o poskytnutí textu požadovaných rozhodnutí v částech, které uvádějí informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobní údaje, zejména příjmení (vyjma iniciály), datum narození, adresa bydliště a čísla bankovních účtů poškozené a svědků, datum narození, adresu bydliště obžalovaného a dále další údaje, které by mohly vést samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci v poskytovaných rozsudcích uváděných osob, ať již okamžité nebo na základě legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace (např. datum sňatku, datum rozvodu, označení a adresa nemovitosti).*“

Proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2011 podal žalobce odvolání, v němž namítl, že napadené rozhodnutí vydala podjatá osoba – JUDr. Bohuslav Horký. Žalobce dále namítl porušení § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, neboť na rozhodnutí ani na poštovní zásilce nebyl uveden údaj o dnu vypravení.

Žalobce rovněž zpochybnil formulaci výroku rozhodnutí Městského soudu v Praze, v němž užitou formulaci shledává vágní, nesrozumitelnou a zmatečnou, neboť Městský soud v Praze odmítl poskytnout informace uvedené v příkladném výčtu za slovem „zejména“ a není tak jasné, jaké další informace „*týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobní údaje*“ nebyly poskytnuty. Žalovanému bylo dále vytýkáno užití výrazů „zejména“, „další“ a „například“, kdy užití těchto slov činí výrok nejasným, neurčitým a nevykonatelným.

Žalobce nesouhlasí také s provedenou anonymizací příjmení (vyjma iniciály) svědků a poškozené, neboť jméno a příjmení fyzické osoby není osobním údajem. Naopak anonymizaci dat narození, adres bydlišť a čísel bankovních účtů svědků a poškozené shledává po právu, stejně tak jako anonymizaci data narození a adresy bydliště obžalovaného.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 4. 2012, č. j. 446/2011-OT-OSV/7 (napadené touto žalobou) tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí Městského soudu v Praze potvrdil. Námitku žalobce co do absence údaje o dnu vypravení shledal nedůvodnou. Odvolací orgán připustil, že rozhodnutí Městského soudu v Praze tento údaj neobsahuje, avšak v dané věci toto pochybení nemá vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí, jak dovodil i Krajský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010-112. Námitku podjatosti JUDr. Horkého žalovaný rovněž shledal jako nedůvodnou, kdy v této souvislosti připomněl, že touto otázkou se již dříve zabýval (v posléze zrušeném rozhodnutí) a vzešlé

závěry obstály i před Krajským soudem v Praze, na jehož důkladnou analýzu ohledně námitek podjatosti odkázal. Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitce žalobce co do nesrozumitelnosti a neurčitosti výroku rozhodnutí Městského soudu v Praze, kdy žalovaný správní orgán hodnotí tato tvrzení žalobce jako vzájemně si odporující, neboť z vyjádření žalobce a z obsahu jeho námitek je zřejmé, že sám žalobce z výroku rozhodnutí Městského soudu v Praze bezpečně poznal údaje, které byly znečitelněny. Městský soud v Praze tak dostal i požadavku vyjádřeného Krajským soudem v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 - 112, neboť výčtem uvedl všechny anonymizované údaje (jejich povahu). Užití slova „zejména“ sice navozuje dojem příkladného výčtu, nicméně následná přesná identifikace jednotlivých údajů takové demonstrativní chápání vylučuje. Žalovaný se zabýval i námitkou ohledně rozsahu provedené anonymizace, kdy žalobce nesouhlasil s odmítnutím informací o jménu a příjmení poškozené a svědků. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že v případě poskytování informací o fyzických osobách je nutné obecně zvažovat jejich roli v daném řízení a podle toho rozsah poskytnutí informací odlišovat. Konkrétně uvedl, že v dané věci jsou jména a příjmení poškozených a svědků v textech požadovaných rozsudků uváděna v takových souvislostech, že mohou snadno vést k jejich identifikaci. Rozsah anonymizace provedená Městským soudem v Praze tak žalovaný shledal zákonným.

Posouzení soudem

Ze shora uvedeného je zřejmé, že Krajský soud v Praze přezkoumává postup a rozhodnutí žalovaného již podruhé, kdy původní rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2010 a jemu předcházející rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009 bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno a věc byla vrácena zpět do správního řízení. Výsledkem následného správního řízení bylo vydání nového rozhodnutí Městským soudem v Praze ze dne 15. 8. 2011 o částečném odmítnutí poskytnutí informace a jeho potvrzení žalovaným jako odvolacím orgánem napadeným rozhodnutím.

Ani s novým rozhodnutím se žalobce nespokojil a napadl jej novou správní žalobou. Námitky žalobce v této nové žalobě lze rozdělit do dvou skupin. Do první skupiny námitek spadají námitky, které byly žalobcem již vzneseny v předcházejícím soudním řízení vedeném Krajským soudem v Praze pod sp. zn. 44 A 73/2010. Konkrétně se jedná o námitku podjatosti JUDr. Bohuslava Horkého, o námitku absence údaje o dni vypravení na příslušném rozhodnutí správního orgánu nebo na poštovní obálce, případně ohledně vadného (zmatečného postupu) vyřizování žádosti o poskytnutí informace. Těmito námitkami se soud již zabýval v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2011 a dospěl k závěru o jejich nedůvodnosti, přičemž na těchto závěrech není co měnit a lze tak odkázat na příslušnou část odůvodnění rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 - 122.

V citovaném rozhodnutí Krajský soud v souvislosti s námitkou podjatosti JUDr. Bohuslava Horkého poukázal na text ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, podle nějž účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

Z tohoto ustanovení plyne, že chce-li si účastník vymoci vydání usnesení o otázce podjatosti úřední osoby, jež by se dalo následně přezkoumat v odvolacím řízení, musí uplatnit námitku podjatosti bez zbytečného odkladu poté, kdy se dozvěděl o tom, že v řízení vystupuje

určitá osoba a zároveň, že tato osoba má procesně neakceptovatelný vztah k účastníkům, jejich zástupcům nebo věci, již se řízení týká. V opačném případě se samostatné usnesení nevydává a tato otázka se přezkoumá až v souvislosti s případnými opravnými prostředky ve věci samé.

Z obsahu námitky uplatněné žalobcem vyplývá, že o skutkových okolnostech, z nichž lze dovozovat podjatost JUDr. Horkého, musel vědět již od roku 1991. O tom, že JUDr. Horký vede správní řízení o jeho žádosti, se pak žalobce dozvěděl doručením první písemnosti v této věci. Bez ohledu na právní úpravu doručování rozhoduje doručení faktické, neboť již tehdy žalobce nabyt vědomí o rozhodné skutečnosti. Ze stížnosti žalobce ze dne 29. 9. 2009 přitom jednoznačně plyne, že při jejím sepsání mu obsah přípisu ze dne 23. 9. 2009, podepsaný JUDr. Horkým, byl již znám. Přitom námitku podjatosti žalobce vznesl poprvé až v odvolání ze dne 19. 1. 2010, tedy s odstupem více než čtvrt roku. Vzhledem k tomu, že žalobci evidentně nic ve včasném uplatnění námitky nebránilo (mohla být obsažena již ve stížnosti ze dne 29. 9. 2009), byla námitka podjatosti uplatněna opožděně. Proto nelze správním orgánům v této souvislosti vytýkat nesprávný procesní postup, neboť postačovalo vypořádat se s námitkou podjatosti v napadeném rozhodnutí.

Pokud jde o samotné věcné posouzení této námitky, tak k tomu soud uvedl, že stěžít lze předpokládat, že by JUDr. Horký při vyřizování žádosti o informace k trestní věci, jež se jej nijak nedotýká, mohl mít subjektivní zájem na výsledku řízení o žádosti. Dále soud poukázal na skutečnost, že žalobcem uplatňované skutečnosti se odehrály již před 20 lety. Že jde již o okolnosti bez přesahu do aktuálních vztahů mezi žalobcem a místopředsedou Městského soudu v Praze pro trestní úsek naznačuje i fakt, že žalobce na zjištění o tom, že ve věci jedná právě JUDr. Horký, reagoval až se značným zpožděním a že námitku uplatnil pouze jako podpůrný argument v závěru žaloby. Antipatie mezi žalobcem a místopředsedou Městského soudu v Praze ve věci žádnou podstatnou roli nehrají. I pokud by soud akceptoval žalobcem vyslovené podezření, nelze odhlédnout od podstaty řešeného sporu, který nemá pro postavení žalobce ani JUDr. Horkého zásadnější význam a ze strany žalobce je spíše sporem o princip (zbytečnost anonymizace údajů). Soud zde tedy neshledává důvodnou pochybnost o tom, že by dvacet let starý incident mohl ovlivnit rozhodnutí místopředsedy Městského soudu v Praze pro trestní úsek ve věci žalobce. Z úřední činnosti (ze spisů ve věci jiných žalob mezi týmiž účastníky) je navíc soudu známo, že postup JUDr. Horkého ve věci anonymizace vyžadovaných rozsudků, popř. drobná procesní pochybení v souvisejícím správním řízení, nejsou projevy „procesní šikany“, jak žalobce naznačuje, ale jsou projevem dosud stabilního právního názoru zastávaného státní správou Městského soudu v Praze, resp. i žalovaným, v otázce anonymizace rozsudků a také důsledkem přetíženosti administrativy Městského soudu v Praze. Ani ex post se tedy nejví v jednání JUDr. Horkého známky toho, že by jeho postup měl být ovlivněn negativním vztahem k žalobci. Proto tento žalobní bod soud nepovažuje za důvodný a odůvodnění napadeného rozhodnutí ob stojí.

Námitku ohledně absence údaje o dnu vypravení správního rozhodnutí podepsaný soud také již, jak je výše uvedeno, řešil v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2011 a dospěl k závěru o její nedůvodnosti. I v tomto případě je možné pouze odkázat na právní argumentaci uvedenou v citovaném rozhodnutí, kdy soud pro pořádek opakuje, že podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".

Tímto ustanovením má být u správních rozhodnutí dosaženo toho, aby bylo jednoznačně určitelné, kdy došlo k jejich vydání. Okamžik vydání rozhodnutí má totiž význam pro posouzení toho, zda správní orgán dodržel procesní lhůty stanovené v ustanovení § 71 správního řádu. Některé právní předpisy totiž s nedodržením procesní lhůty spojují fikci vydání pozitivního nebo negativního rozhodnutí ve věci (např. právě § 15 odst. 4 informačního zákona, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 61/2006 Sb., tj. do 23. 3. 2006). Řádné vyznačení data vypravení rozhodnutí tak má vliv na posouzení toho, zda toto rozhodnutí není opožděné, tj. zda nebylo vydáno i přes překážku *res iudicata* (§ 48 odst. 2 správního řádu; srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, č. j. 4 As 55/2007 – 84). Jednoznačné určení data vydání rozhodnutí má význam též tehdy, jsou-li pro vydání rozhodnutí zákonem stanoveny prekluzivní lhůty (např. v daňovém řízení či v řízení o správních deliktech – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134). V nyní zkoumaném případě je třeba vzít do úvahy, že informační zákon s nevydáním rozhodnutí v zákonné lhůtě již nespojuje fikci vydání rozhodnutí, ať již pozitivního či negativního. Zároveň nepřichází do úvahy možná prekluze práva nebo jiný důvod, proč by ne zcela přesné určení data vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí nebo rozhodnutí Městského soudu v Praze. Vyznačení data vydání není pro obsah rozhodnutí správního orgánu, resp. správnost předcházejícího procesního postupu významné a jeho opominutí by nemohlo vést k jeho zrušení pro nezákonnost.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu se v odvolacím řízení k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Soud tedy souhlasí s argumentací týkající se chybějící doložky „vypraveno dne“ obsaženou v napadeném rozhodnutí, neboť ta obsahově vychází z názoru Krajského soudu v Praze vyjádřeného (a shora zopakovaného) v rozsudku ze dne 4. 7. 2011.

Žalobce dále v žalobě popisoval zmatečný postup správních orgánů a pochybení v doručování písemností, kdy tyto námitky se však týkají postupů a doručování již zrušených správních rozhodnutí, a proto se jimi podepsaný soud nezabýval, neboť případná pochybení v doručování, nemohla mít v dané věci vliv na zákonnost později vydaných (nových) rozhodnutí.

Druhou skupinou námitek tvoří námitky obsahově nové. Jde o námitku neurčitosti, nejasnosti a zmatečnosti výroku nového rozhodnutí Městského soudu v Praze a o námitku týkající se rozsahu provedené anonymizace předmětných soudních rozhodnutí.

Pokud jde o námitku proti formulaci výroku zvolené Městským soudem v Praze při tvorbě rozhodnutí ze dne 15. 8. 2011, tak je třeba konstatovat, že správní orgán nepostupoval příliš šťastně, když při výčtu údajů, které odmítl poskytnout, zvolil slovo „zejména“, jež obecně znamená demonstrativní, tj. neúplný výčet. Krajský soud v Praze totiž ve svém již mnohokrát citovaném rozhodnutí ze dne 4. 7. 2011 vyslovil názor, že pokud správní orgán odmítá poskytnutí informací, je třeba v takovém rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Uvedený

požadavek je odůvodněn ochranou adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. V tomto směru rozhodnutí Městského soudu v Praze není formálně bezvadné a soud se tak neztotožňuje se závěrem žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí výrok Městského soudu v Praze hodnotí jako zcela určitý. Nicméně v dané věci toto pochybení nemůže vést ke zrušení rozhodnutí, neboť žalobce přes nepřesně formulovaný výrok jednoznačně a správně určil údaje, které byly anonymizovány, jak uvádí v žalobě ze dne 26. 6. 2012 a i ve svém odvolání ze dne 29. 9. 2011 proti rozhodnutí Městského soudu v Praze, kde namítl, že v zaslaných rozhodnutích byly znečitelněny pouze osobní údaje uvedené jejich výčtem ve výroku za slovem „zejména“. Žalobcovo právo na případnou obranu proti neposkytnutí informací tak nebylo v konečném důsledku nepřesnou formulací výroku rozhodnutí zkráceno.

Žalobce konečně nesouhlasil s rozsahem provedené anonymizace v té části, ve které Městský soud v Praze znečitelnil příjmení (vyjma) iniciály svědků a poškozené, neboť samotné jméno a příjmení není osobním údajem.

Pokud jde o námitku vztahující se k částečnému odmítnutí žádosti o informace, je třeba uvést, že povinný subjekt poté, kdy byl rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 - 112, ve spojení s přípisem žalovaného ze dne 13. 7. 2011, č. j. 47/2010-OT-OSV/12, zavázán poskytnout žalobci veškeré požadované informace nebo rozhodnout o případném částečném odmítnutí žádosti, vydal rozhodnutí, jímž „odmítl žádost žalobce o poskytnutí textu soudních rozhodnutí (rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 a Městského soudu v Praze) v částech, které uvádějí informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzických osob a osobní údaje, zejména příjmení (vyjma iniciály), datum narození, adresa bydliště a čísla bankovních účtů poškozené a svědků, datum narození, adresu bydliště obžalovaného a dále další údaje, které by mohly vést samostatně či ve svém souhrnu k identifikaci v poskytovaných rozsudcích uváděných osob, ať již okamžité nebo na základě legálních a relativně nenáročných kroků adresáta informace (např. datum sňatku, datum rozvodu a adresa nemovitosti).“ V odůvodnění rozhodnutí pak Městský soud v Praze konstatoval, že anonymizaci údajů provedl v souladu s § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný v rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce, k tomu uvedl, že „V posuzovaném případě žadatel požádal o kopie rozsudků vydaných v trestní věci, kde obžalovaným byl soudní exekutor, a to pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele. Jména a příjmení poškozených a svědků jsou přitom v požadovaných textech uváděna v takových souvislostech, že mohou snadno vést k identifikaci subjektů těchto údajů. Podobně pak další údaje jako datum sňatku či rozvodu mohou právě v kombinaci se jménem a příjmením přispět ke snadnému ztotožnění jednotlivých fyzických osob. Jestliže tedy orgán prvního stupně žadatelovu žádost o informace odmítl v části týkající se výše uvedených údajů, postupoval dle názoru odvolacího orgánu nejenom v souladu s InfZ, ale především také v souladu s čl. 7, 10 a 17 Listiny základních práv a svobod. Současně tak naplnil i požadavky formulované v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 7. 2011 čj. 44 A 73/2010-112.“

V rámci přezkumu zákonnosti se zdejší soud zaměřil na zjištění, zda shora citovaná rozhodnutí nevybočují z ústavních principů zaručujících ochranu osobních údajů či právních principů zakotvených v zákoně o svobodném přístupu k informacím a zda respektují závěry přijaté v již zmíněném rozsudku ze dne 4. 7. 2011, č. j. 44 A 73/2010 – 112, v němž zdejší

soud podrobně objasnil svůj náhled na problematiku anonymizace údajů v požadovaných soudních rozhodnutích a zavázal žalovaného, resp. Městský soud v Praze, aby o žádosti žalobce rozhodl v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, tj. poskytl žalobci veškeré požadované údaje nebo žádost z části odmítl.

Výsledkem přezkumu je konstatování, že povinný tj. Městský soud v Praze vytýkané pochybení napravit, když za situace, kdy shledal důvody k anonymizaci, vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Výrok tohoto rozhodnutí nepovažuje soud ani přes námitku žalobce za nezákonný. Musí sice dát žalobci za pravdu v tom, že v něm užitě slovo *zejména* v právních předpisech skutečně uvozuje příkladný výčet skutečností, podmínek či hledisek, nicméně v daném případě bylo užito vyčerpávajícím a nezpochybnitelným způsobem, jak ostatně potvrzuje i sám žalobce. Dokladem toho je text následující po slově „*zejména*“, z něhož je nepochybné, které konkrétní údaje byly anonymizovány.

Důvody, jež vedly k anonymizaci údajů, jsou z napadených rozhodnutí patrné. Spočívají v ochraně poškozených a svědků, což je i podle judikatury zdejšího soudu důvod legitimní. Z tohoto důvodu proto nemá zdejší soud ani výhradu proti anonymizaci příjmení (vyjma iniciály) poškozených a svědků, byť tento údaj obecně nepovažuje za údaj, jenž by sám o sobě mohl identifikovat osobu údajů. Žalobcem požadovaný text soudních rozhodnutí je totiž velmi obsáhlý a uvádí se v něm mnoho konkrétních skutkových okolností a údajů, což riziko ztotožnění osob výrazně navyšuje.

Na základě shora předešlých úvah dospěl soud k závěru o nedůvodnosti žaloby, kterou proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. tohoto rozsudku zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. listopadu 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 26. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost : Alena Lébllová